

Стойко. Какво да не бѣше?

Всичкитѣ трепватъ да ги не ужили.

Стойко. /Вдига рѣдѣ/ Небойте се! на - нѣмамъ/~~по~~ се погледва по
пояса: дали се вижда скритата каприва. /

Малина. /Като си сочи ржката/ Я вижъ ...само хролки.

Стойко. За твое добро: да си здрава, весела! ...И всѣкого тая ужилена рж-
чичка да си спомня, кага китка вие за изворъ, че Стойко чака...

Малина. Какъ ми трѣпнатъ прѣститѣ, да знаешъ!

Стойко. Дай да ги цѣлуна - ще минатъ / смѣй се и измжква скритомъ
копривата отъ пояса. /

Ухъ, какъвъ си!

Засрами ли се?

Толкозъ свѣтъ!

Тогазъ ... да идемъ въ гората.

/ Засрамена/ Уфъ! /Пламватъ ѣ очитѣ и свежда погледъ над
долѣ. Другитѣ засрамени, също гледатъ земята.

Стойко замахва съ копривата и кулва и другата ѣ ржка и избѣг-
ва.

III.

Върба. Дяволъ да те гони!

Малина. /Не отваря уста, само го послѣдва съ просвѣтнали очи отъ
извикана топлота къмъ него и като помълчава додава. /Чакай азъ
да го извардяче по ушитѣда ме помни.

Другитѣ. Хайде, хайде!

И тритѣ трѣгватъ да дирятъ коприва.

IV.

Здравка и Ирина застанали малко настрана ги погледватъ
изкосо. И когато тритѣ изтичватъ Здравка се обажда:

Лудъ е този Стойко по неяпъкъ тя баримъ да е.....

Ирина. Остави ги тѣхъ, ами я вижъ какъ Минчо лѣлѣе Елена.

Здравка. /Като погледва/ Ахъ какъ я лѣшка въ небеса!

Ирина. Тозъ Минчо, тозъ Минчо...и нему нѣма ума да доде! Елена
лѣлей, а на кака китката взелъ онзи день.

Гледай! гледай! Главата ѣ чакъ въ клонитѣ се допира.

Колкото по- високо я лѣшка - толкова по-трайно ще се
обичатъНали тѣй казва баба Краса?